

den Institution, om hvilken jeg kunde ønske at gøre en Bemærkning; den henhører ogsaa under Kultusministeriet. Det er vore to Biblioteker, det store kgl. Bibliotek og Universitetsbiblioteket. Det forekommer mig, at den ærede Kultusministers For-gænger, den nuværende Indenrigsminister, slap alt for billig fra dette Ting, den Gang der fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3dje Valgkreds (Oscar Hansen) meget stærkt blev fremdraget Ønske om nu at faa gennemført det Samarbejde mellem Bibliotekerne, som i saa mange Aar har været krævet fra Folketingets Side. Vi have ikke faaet andet end nogle almindelige Udtalelser om et Samarbejde mellem dem, saaledes at de supplere hinanden og ikke modarbejde hinanden ved Bogindkøb, og at det kommer slet ikke Spørgsmaalet om et nyt Bibliotek ved, men at man senere kunde forhandle derom; det var i hvert Fald Tankegangen i den nuværende Indenrigsministers Udtalelser i denne Sag. Det er bekendt, at den Paa-stand, som stadig bliver fremsat fra Bibliotekernes Side, at et saadant Samarbejde finder Sted, er ganske urigtigt. Jeg tror ganske vist, at man nok tager noget Hensyn til hinandens Anskaffelser, men kun saaledes, at naar det ene Bibliotek hører, at det andet har anskaffet en Bog, siger det, ja, saa maa vi ogsaa have den. Det er vistnok den Maade, hvorpaa Samarbejde finder Sted. Det blev allerede i 1850 fremdraget af Tscherning, hvor urimeligt det er, at vi have disse to store Biblioteker i Kjøbenhavn. Maa jeg gøre opmærksom paa en enkelt Foranstaltning, der vilde kunne gøre en hel Del Gavn ogsaa i andre Retninger. Vi have jo her i Kjøbenhavn ikke blot disse to store Biblioteker, men ogsaa en Mængde andre Bogsamlinger, hvortil Staten køber Bøger, og hvortil der bevilges Beløb paa Finansloven, der tilsammenlagte udgør mange Tusinde Kroner. Det er Bogsamlinger, der ganske vist ere beregnede paa en snævrere Kreds af studerende, men de ere dog ogsaa tilgængelige for andre. Saavidt jeg ved, aabnes der med stor Beredvillighed fra disse Institutioners Side Adgang ogsaa for andre, men der er blot den Hage derved, at man hverken ved, at disse Biblioteker ere til eller kender noget til deres Indhold. Jeg vil da udkaste den Tanke, at man hvert Aar lader trykke Flyvesedler, løbende Sedler, hvori alt, hvad der bliver købt af Bøger paa Statens Regning, bliver publiceret, og som skulle sælges for en lav Betaling, saa at de vare let

tilgængelige for Publikum. Jeg tror, at man derved vilde gøre stor Nytte, thi derved ville Folk baade faa at vide, hvad der er købt, og desuden faa Øje for Manglerne ved vore Bogkøb. Endelig — og derpaa lægger jeg ikke mindst Vægt — vil man derved aabne Mulighed for et Samarbejde mellem vore Biblioteker.

Jeg vender mig dernæst til den højt-ærede Indenrigsminister, og Ministeren kan vel nok tænke sig, at naar en kjøbenhavnsk Rigsdagsmand, der desuden har den Fornøjelse at bo ved Kysten, faar Ordet ved Finanslovens 1ste Behandling, vil han ikke kunne undlade at tale om Kystbanen, da han ellers vilde kunne blive betragtet som en slet Repræsentant for sin Stads Interesser. Det kan jo ikke være den højt-ærede Minister ubekendt, at der blandt Befolkningen langs Kysten saavel som ogsaa blandt den kjøbenhavnske Befolkning og andre, som benytte Kystbanen, hersker en stærk Misfornøjelse med Driften af Kystbanen, som man ventede sig saa meget af, den Gang den skulde føres ud i Livet. Jeg skal paa Grund af den fremrykkede Tid kun i Korthed pege paa, at der er Misfornøjelse med, at der passerer for faa Tog Morgen og Aften, saavel som med den Langsomhed, hvormed Kørselen foregaar, og med den Maade, hvorpaa Passagererne blive behandlere. Jeg talte forleden med en Udlænding, en Mand, der kom fra Amerika, og som havde benyttet Kystbanen fra Kjøbenhavn og videre frem. Han sagde, at han ikke havde forevist sin Billet saa mange Gange paa hele Rejsen fra Amerika hertil som paa Strækningen Kjøbenhavn til Helsingør. Vi rejsende paa Kystbanen føle os som mistænkte Personer, som Medborgere af anden Klasse, der maa antages at være forbryderisk sindede Personer. Vi skulle forevise vore Billetter paa alle mulige Tidspunkter og ved alle mulige Lejligheder, og denne Forevisning kræves undertiden med en vis Mangel paa Hensynsfuldhed, som jeg ganske vist ved for en Del skyldes den gensidige Irritation, som har udviklet sig mellem Personalet og Passagererne, men som derfor ikke er mindre beklagelig. Jeg tror, Grunden dertil er, at man i en saa høj Grad har Tilbøjelighed til at slaa ind paa tysk Uniformitet, tysk Bureautratisme i vort Jærnbanevæsen, hvad jeg meget beklager, og som ogsaa bør paatales herfra. Jeg tror, at med en mere jævn og gemytlig Optræden fra Personalets Side og navnlig fra de overordnedes Side, som have udstedt Ordrene, vil